

25.93x33.85	1/2	עמוד 16	ידיעות אחרונות - 7 לילות	07/2019	69261963-2
103681 - בינג TV טיינג - 103681					

מה למדתי

נבו זיו • צילום: גבריאל בהרליה

תום יער

לא משנה אם ניסית את כל הסמים או שהגשמת הרבה חלומות, בסוף החיים בכל זאת מאכזבים. להכין קרפצ'ו מאננס הוא שיא אישי גדול יותר מלמלא אמפיתיאטרון שלם בקהל. אפשר להיות מצחיקה גם בלי לעשן ג'וינטים. ויחסים פתוחים זה נהדר ועובד, גם אם לפעמים זה מעורר חלחלה בתוך הבית. תום יער חוזרת עם הסדרה החדשה 'הכל תום' ומגלה כמה דברים שלמדה על החיים

להגיע ולבצע, כמו שאתה עומד במעגל ונופל וצריכים לתפוס אותך, עניין של אמון. אני לא כתבתי ולא הכל על הכתפיים שלי, יש פה אנשים שעושים את זה 80 שנה שהתוכנית קיימת, וגם אם אתה שואל את עצמך תוך כדי אם זה יעבור או לא, יש חופש מסוים מהאחריות הזאת. כל כך כיף. למרתי שאפשר לעשות עבודה כזאת בלי לערב בתוכה אוקיינוסים של פחדים מטורפים ושאלות בעייתיות, לא אוכלים את הראש חצי שנה מה נעשה ואם זה מצחיק או לא. באים, עושים, ויוצא מעולה.

איך לא לרמות במופע סטנד-אפ. הגעתי לתחום הכמה צעירה ויהירה. הרבה פעמים אני חושבת שאני הכי מצחיקה בעולם, בעיקר כשאני על במה. ההנחה הזאת ליוותה אותי בכל השנים הראשונות ואכן עליתי לכמות כאלו עשיתי גרם קוק לפני. כשהופעות החלו לגדול, גם אני הייתי צריכה לגדול לגודל שלהן ואז נוצר אצלי פיגור קל. פתאום הגיע קהל נורא רחב, אנשים רגילים, רוכשי כרטיסים מעם ישראל, ופתאום לא כולם אהבו אותי על השנייה הראשונה והייתי צריכה להדביק את הפער. בהתחלה עשיתי את זה בעוד יותר יחירות אבל אז התחלתי להרגיש שאני מרמה. זו הייתה תקופה קשה של הופעות ואז למדתי שאני לא הכי טובה. כשהתחלתי להודות בזה שיש לי מה ללמוד, התחלתי להגיע להופעות הרבה יותר רכה, ואז התחיל תהליך אמיתי של למידת המלאכה הזאת של סטנדרט אפ, למרתי את זה תוך כדי תנועה וגיליתי שכל הופעה זה שיעור. והיום כשאנחנו מסיימים הופעה אני תמיד שואלת את הצוות שלי - מה למדנו?

מה זה קרפצ'ו אננס בשבילי. הרבה שנים רציתי לייצר לעצמי את הבית שח" למתי שיהיה לי בתור ילדה. בית שהיה חסר לי. תמיד רציתי שיהיה לי בית וכל הזמן יבואו אליו, ויהיה בו שפע, ופתאום יש את זה, בית וחברים שבאים ולוקחים צלחת וממלאים במה שבישלת. למרתי שיש בי צדדים רכים ואימהיים. כנראה ששם הם יוצאים. תמיד אהבתי לבשל. בהתחלה דברים פשוטים יחסית בדירות השותפים המתפוררות שבהן גרתי, או אצל חברים אך בתנאים מינימליים, ולאט-לאט השתכללתי והתפתחתי. ביום שיש חגגתי יום הולדת וחבר שאל בסוף המסיבה מה היו נקודות השיא והשפל שלי השנה. בשפל דיברתי על הופעה אחת, שהגעתי עייפה והרגשתי גרועה ובא לי למוות. בשיאים, מי שעובד איתי אמר 'שוני', ואמרתי שהיה כיף בשוני אבל אז אמרתי שהשיא היה הקרפצ'ו אננס שהכנתי. בא לי להיות בבית, שיכואו חברים, ולהכין אוכל. אני רוצה לעשות רק את זה.

תמיד חייבים להסכים לסלפי. מאחורי הקלעים של 'ארץ נהדרת' למדתי איך מתנהגים קומיקאים גדולים כשהם הולכים ברחוב. יום אחד לפני כמה שנים - עוד לפני שהציקו לי ברחוב - שתיתי קפה עם חברה מא'רץ'. אנשים ביקשו ממנה סלפי, ואז וידיאו, ואז ביקשו עוד אחד והיא עשתה בחיך ובכיף. ואמרתי - וואי זה לא מפריע לך? והיא אמרה, 'אה איזה חמודה, את לא יודעת שתמיד חייבים להסכים? את לא רוצה - אל תצאי מהבית'. ומאז אני פועלת ככה, אין דבר כזה לא. למה חייבים להסכים? אין לי מושג, אני רק עושה מה שאומרים. אבל זה עובד לי. וזה נחמד להיות נחמדה. היום כש פונים אליי הדבר הראשון שאני עושה זה לחבק, וזה פותר לי המון בעיות ומבוכה. בהתחלה הכרחתי את עצמי לחבק ואז גיליתי שזה ממש כיף, חשבתי שזה בטח גם כיף לאנשים שבאים אליי.

אני מצחיקה גם בלי סמים. הג'וינט הראשון שלי היה בתיכון ואז היו כמה שנים שלא עישנתי, ואז מגיל 20 חזרתי לזה פלוס ביג'טיים. הייתי משוכנעת שאני מצחיקה כי אני סטלנית ורק אנשים שמעשנים שאכטות מסוגלים להבין את ההומור שלי. הפ' סקתי לעשן וויד לפני שמונה חודשים, זה אחד הדברים הכי טובים שקרו לי. הייתי בטוחה שזה מעצב הפסקול של ההומור שלי ושהוא הומור של סטלנים ושאין תום בלי ג'וינט. לפני שהפסקתי התחילו לי חרדות משתקות וביקשתי מהפסיכולוגית שלי גם מרשם ציפר-לקס. הלכתי לפסיכיאטר, ואחרי ארבע שעות שהצחקתי אותו הצ-

החיים הם אכזבה. כשהייתי יותר קטנה אמרתי, וואו, כשאני אהיה גדולה אני אעשה ככה וככה, ויהיה לי כיף ואני אהיה בחו"ל, ויהיו לי ציצים, ואני אגור בתל-אביב. ובסוף הרגע הזה מגיע ואתה אומר, אה, זהו זה הדבר? זה סתם לא מעניין. אתה אומר, איזה כיף יהיה בחו"ל ואתה מגיע לחו"ל ואומר איזה שיעמום. אתה אומר, אני אלך לבריכה, איזה כיף יהיה ובסוף זה פשוט אתה בתוך מים. ככה גם עם סמים, עשיתי כל סם שקיים, ולא משנה איזה סם עשיתי, בסוף זה תמיד אה, זו אני רק על פטריות. אתה עושה וזה עולה או לא עולה, אבל בסוף זה החיים. אתה אוכל את האוכל הכי טעים, זה כיף אבל זה עובר. יש אכזבה מהותית מהחיים מעצם החיים.

אז אחרי 32 שנה על הגלקסיה אני אומרת לעצמי, אה זהו? עוד מלא שנים של השיעמום הזה עכשיו השגתי כל מה שאני רוצה וממש התאכזבתי שזה מה שמקבלים בסוף. הצלחה היא משהו שנראה רעיונית נורא וואו, אבל בסופו של דבר זה לא כזה עושה לך משהו, כי יש יום רביעי ואתה קם בבוקר שותה קפה, עושה קקי, הולך לצילומים, ועכשיו אלה החיים שלי. הדבר היחיד שגיליתי שיש לו השפעה מטורפת פיזית זה לקפוץ לתוך קרח. לקפוץ לאמבטיה עם קרח זה וואו, אתה מרגיש את זה ממש. בחיים לא מרגישים כלום, רק קרח זה משהו שמרגישים באמת. וגם לדפוק את הזרת בשולחן. או לדרוך על לגו.

אני אנושית. התחלתי לעשן בערך בכיתה ו'. עישנתי שנים על גבי שנים המון, ופי' תאום בגיל 30 התחלתי להרגיש רע עם זה. אני מרגישה שגם כשאני חיה יחסית בריא - זה הכל שקר ברגע שאני מעשנת סיגריות. ההפסקה הראשונה הייתה לשלושה חודשים, זה היה לי מאוד קשה. חזרתי לעשן בהפתחה ומאז אני מעשנת שש-שבע סיגריות ביום. עם כל סיגרדיה בא לי למוות. אני סובלת בטירוף, מרגישה שזה שולט בי, אני קמה בבוקר ואומרת שאני לא מאמינה שהתחיל עוד יום שאני אעשן בו. היו לי עוד שלוש הפסקות רציניות מאוד, אבא שלי כבר אמר 'ופי', אבל חזרתי. פעם חשבתי שאני כל כך חזקה, שאני רובט ביוני, ותמיד צחקתי על אנשים שבוכים כשקשה להם, אבל מתברר שאני לא יכולה לה' פסיק לעשן וזו פעם ראשונה שמשוה שולט עליי באופן כל כך מתסכל. מה למרתי מזה? שאני אנושית.

יחסים פתוחים לא מתאימים לכל זוג. אחרי הרבה שנים ביחד קורה משהו, זוגות הופכים להיות אותו בן-אדם. אתה כבר לא שם לב לזה, אבל אתם תאומים. אבל יש משהו חשוב בלהחזיק את העצמאות שלך. למרות שהעבודות של ירון ושלי נפרדות וכל אחד עסוק בעבודה ובקריירה, משהו ביחסים הפתוחים מאפשר אינדיבידואליות ותזכורת לכל אחד מאיתנו כל הזמן שהוא אדם בפני עצמו עם רצונות, מחשבות, תשוקות, וקצת לעשות הפסקה של כמה שעות, יום-יומיים, מהזוגיות הזאת. כשחוזרים, צריך ללמוד לה' תרגל מחדש, וזה מייצר חשמל של התחלה, משהו שלא קורה אחרי שמונה שנים ביחד. שנינו הפכנו קצת להיות מיסיונרים של יחסים פתוחים. כשאנחנו נקלעים לשיחה על זה אנחנו מסיימים את השיחה עם מישוה שאומר וואו, אני רוצה לעשות את זה גם. כי אנחנו

מציירים את זה באור מאוד הגיוני, אנשים שומעים את ההסברים שלנו ואומרים יופי. אבל כשאנחנו מספרים את זה לאנשים, שנינו יודעים שיש משהו שאנחנו קצת לא אומרים: שיש אחר כך התמור' דרות יומיומית עם הדבר הזה. לשמוע סיפור על משהו שהיה לאחד מאיתנו - כי אנחנו מאוד מספרים מה היה - ואז להיות בסיטואציה שפתאום אנחנו סתם בקניות או בטיול או בבית, ואז אני מסתכלת עליו ויודעת את האינפורמציה הזאת ופתאום יכול לבוא גל גדול של חלחלה ושנאה. זוגות מספיק חזקים יידעו לעבור את זה. עובר זוגות לא מספיק חזקים זה ימוטט את היסודות הקיימים ויסיים מע' רכות יחסים. ביחסים פתוחים צריך זהירות והתחשבות ועדינות וזה לא מתאים לכל אחד.

איך להיות רגועה ב'ארץ נהדרת'. יש משהו מאוד מושך חרר בלהגיע לימי צילום שאני לא אחראית ב'100 אחוז על התוכן.

הג'וינט הראשון שלי היה בתיכון ואז היו כמה שנים שלא עישנתי. הייתי משוכנעת שאני מצחיקה כי אני סטלנית. הפסקתי לעשן וויד לפני שמונה חודשים, זה אחד הדברים הכי טובים שקרו לי. חזרתי להיות מלאך מתוק וחמוד

23.71x32.79	2/2	עמוד 17	ידיעות אחרונות - 7 לילות	07/2019	69261954-2
103681 - BING TV טיינג - 103681					

לשלם לפרס כרי לקבל פיזית את הפסלון. גוף השידור קונה מהאקדמיה את הפסלון כרי שאני אוכל לקחת אותו ככלל פיזית הביתה. למרתי שלקבל פרסים זה נחמד באותו רגע, אבל זה עובר נורא מהר. ושמאחורי הקלעים המציאות תמיד רבילית.

כולם מפתחים. כפרויקט החדש שלנו ל-yes, 'הכל תום' (שתעלה שם ובי-31.7, נ"ז) הרכבנו סט מאוד מעניין של אורחים. פשוט אנשים שאני אוהבת ושרציתי תמיד לעבוד איתם. עם חלקם כבר עבדתי - ליאת הר לב, ערוץ הכיכור או אני דנגור, וחלקם פשוט סיקרנו אותי כטירוף. למשל רותם סלע, אסי כהן, גיתית פישר, רועי כפרי, אליאנה תדהר או עדי חבשוש. בהתחלה חששתי מאוד לארח אנשים. חוסר הביטחון שלי גרם לי לפסול את רוב האורחים לפני שהומנתי אותם אפילו. כל הזמן אמרתי לעצמי, יו, בטח רותם סלע תגירי לא, בטח רועי כפרי חושב שאני חרטטנית, והמון חששות הציפו אותי עוד בשלב התכנון. חששתי שבגלל שאני כל כך רגילה לעבוד עם הצוות שלי לבר, לא אצליח לחלוק את המסך עם עוד מישהו ביום צילום כל כך אינטימי. אבל החשש היה מיותר לגמרי. עוד בימים הראשונים ראיתי איך האורחים נהנים. ממש מזל שהייתי אמיצה מספיק להזמין ספציפית את האורחים שרציתי, למרתי מזה לא לפחד, וגם שכולם מפתחים.

לחתי לשכנע אותו לרשום לי כרור נגר דיכאון. ירון אמר לי, 'אולי תנסי במקום זה פשוט להפסיק עם השאכטות?' הפסקתי באותו רגע ומעולם לא לקחתי את התרופה. החרדות הפסיקו, חזרתי להיות מלאך מתוק וחמוד וגיליתי שאני מאוד מצחיקה בלי זה.

פרסים זה משהו שעובר ממש מהר. כשזכינו בשנתיים האחרונות ברצף בפרסי האקדמיה על הסדרות 'תום יער עושה את שביל ישראל' ו'תום יער עושה בגרות' - התרגשתי מאוד. בכל פעם לפני הטקס כל הצוות מכין אותי להפסד בטוח. לפני הטקס הם מסבירים לי איך זה עובד, איך בחיים לא ניקח, למה הסדרות המתחרות ייקחו, ובעיקר מזדעזעים כשאני מתעקשת שוב ושוב שאנחנו בטוח ננצח. כשנה שעברה כשניצחנו בפעם השנייה עליתי לבמה ולא הצלחתי לדבר. המשפט הראשון שגימגמתי היה, תתנצלו מיד! אני רוצה לשמוע אתכם מתנצלים עכשיו. שכחתי שזה משורר בלייב ושהקהל באולם לא מעורב בדיוק על מה הם צריכים להתנצל. שכחתי מלא אנשים בתורות, והכי תבלבלתי. מה הכיף בפרסים? לשכת אחרי זה עם אנשים שעשו את זה ולשמוח. מה זה נותן בעצם? כבוד. יופי, לילה טוב. עברתי על אחר הכותבים שמקבלים עם הפרס 100 אלף שקל. הוא אמר, 'די' ושאל 'למי זה הולך?' אמרתי שאליי. הוא אמר שהגינני שיחלקו לצוות ואמרתי לו שלא, שזה רק שלי. צחקנו עליו מאוד שהוא האמין. אגב, בפועל צריך